Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 203. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го ВЕРЕСНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 7, 1979 No. 203. VOL. LXXXVI.

В ЛІҐАЙТОНІ НА ОСЕЛІ ІМ. О. ОЛЬЖИЧА ВІДБУЛИСЬ ЮВІЛЕЙНІ УРОЧИСТОСТІ, З'ЇЗДИ, КОНФЕРЕНЦІЇ Й НАРАДИ ОДВУ, ЗОЛОТОГО ХРЕСТА, Т-ВА „ЗАРЕВО" Й ІНШИХ БРАТНІХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Лігайтон, Па. (П. Т.). — Цього року, як попередньо і традиційно у минулих роках, на Оселі ім. О. Ольжича в Лігайтоні, Пеннсильвенія, яка є смолоскипом в системі Організації Державного Відродження України та ІСНО (Ідеологічно Споріднених Націоналістичних Організацій) у днях 1-3 вересня відбулися з'їзди, конференції, наради та урочистості у „100-ліття народження Симона Петлюри та 50-ліття створення ОУН".

Урочистості були розпочаті у неділю перед полуднем Божественною Соборницькою Літургією у місцевій каплиці-церковці при великій кількості присутніх понад кілька сотень делегатів, гостей та українських поселенців з довкілля оселі. Службу Божу відправляли митрат о. Гілярій Врублевський з Фріляндy та місцевий парох оселі д-р Мартинюк у вдячному поклоні та увінченні пам'яті недавноспочилої у Бозі вдови по І-му Голові Проводу Українських Націоналістів Ольги Коновалець, забитих та померлих — Симона, Євгена, Андрія, Олега та всіх знаних та не знаних борців, героїв і мучеників.

Молитовний настрій присутніх підносив чарівний спів збірного хору зі співаків довколишніх місцевостей, яким керував талановитий диригент з Лансфорду Василь Пізар.

По закінченні Богослуження, на заклик душпастирів, присутні з прапорами перейшли у близькому сусідстві до високої могили-кургану, на якій височіє символічний Хрест, у підніжжя якого вмурована металічна меморіяльна дошка „У пам'ять Українських Революціонерів".

Там відслужено коротку литію, а потім панахиду під спів хором жалібних молитовних мелодій.

Опісля до присутніх звернувся із короткою проповіддю митрат о. Гілярій, 80-річний душпастир, колишній старшина Української Галицької Армії та колишній невільник большевицького режиму, з якого вирвав його сенатор Вагнер наприкінці 1920 років.

Трикратним співом „Вічна Пам'ять" закінчено цю урочистість.

„Симон Петлюра і 50-річчя ОУН"

Годину пізніше делегати З'їзду і конференцій та присутні гості зібралися на великій зеленій площі перед пам'ятником О. Ольжичеві — Духотворцем Доби, щоб заманіфестувати культ пошани і відданости двом історичним річницям.

Урочистість прославлення цих двох річниць відкрив коротким вступним словом голова ЦУ ОДВУ — проф. д-р Б. Гнатюк. Слово на тему „Симон Петлюра — Мойсей українського

(Продовження на ст. 3)

Приявність совєтського війська на Кубі спричинює гостру реакцію в ЗСА

Сайрус Венс — державний секретар ЗСА

Вашінґтон. — Голова закордонної Комісії у Сенаті сен. Франк Чирч, демократ з Айдаго, повідомив, що він перериває переслухування у названій Комісії у справі ратифікації американсько-совєтського договору про обмеження стратегічної зброї (САЛТ 2) і розпочинає переслухування у справі приявности совєтського війська на Кубі. Він заявив журналістам: „Яка раціональна причина каже висилати з Совєтського Союзу на Кубу своє військо?" З американських авторитетних джерел повідомлено, що хоча на Кубу перевезено ніби тільки одну бригаду совєтського війська у силі біля 3,000 вояків, то вони озброєні панцерними возами, танками й важкою артилерією.

На першому переслуханні у цій справі на сенатській Комісії для закордонних справ мають зізнавати голова Центральної Розвідчої Аґенції (Сі-Ай-Ей) адм. Стенфілд Тирнер, державний секретар Сайрус Венс і дорадник для справ Крайової безпеки Збіґнєв Бжезінські. Всі три названі державні мужі, разом із секретарем оборони Геролем дом Бравном, перевели власну окрему нараду без приявности президента Картера.

В урядових колах є поділені думки — твердять поінформовані кола — щодо того, чи виявлення приявности совєтських військ на Кубі використати так, щоби загострити відносини з СССР, чи ставитись до цієї справи більш легковажно. Совєтське офіційне пресове агентство ТАСС з кпинами подало вістку про „очорнювання" СССР „імперіялістами" з приводу приявности совєтського війська на Кубі, але цього факту виразно не заперечено. ЗСА стоять на засадничому становищі, що на американському континенті не може

(Закінчення на стор. 4)

НА КОНФЕРЕНЦІЇ „НЕВТРАЛЬНИХ" НА КУБІ ПРИЙШЛО ДО ЗУДАРУ МІЖ КАСТРОМ І ТІТОМ

Гавана. — На шостій з черги конференції „невтральних" країн, яка відбувається в столиці Куби у приявності 96-ох членських держав, югославський президент Тіто виступив одверто проти диктатора Куби Фіделя Кастра, який різко атакував Америку та прославляв свого „братерського" союзника Совєтський Союз. Тіто пригадав, що він є ще одиноким живим із засновників руху невтральних, які вперше перевели свою конференцію у 1961 році у Београді. Він звернув увагу, що будь-які політичні й економічні тісні зв'язки з одною з суперпотуг є несумісні з поняттям невтральности і мусять довести до зросту напруження у світі та поменшення шансів світового миру.

Хоча на конференції у Гавані є також генеральний секретар Об'єднаних Націй, який боронив посередницьку ролю Америки в близько-східньому конфлікті, проте більшу частину учасників становили держави з виразним просовєтським обличчям, як ось Сирія і Ірак, що їх президенти різко таврували єгипетсько-ізраїльський мировий договір. Представник Палестинської Визвольної Організації Яссір Арафат, накидаючись на Єгипет, Ізраїль і Америку, водночас прославляв недавнього американського амбасадора в ОН Андрю Янга, якому, мовляв, „совість" наказувала шукати безпосереднього контакту з Палестинською Визвольною Організацією. Приявних здивувала — коментує „НЙ Таймс" — заява президента Джамайки Майкела Мейнлі, який підтримав Фіделя Кастра, заявивши, що „неприче́тність" не є тотожньою з „невтральністю" і що бути „соціялістичною" країною не значить, що вона залежна від СССР. Він запропонував теж, щоби конференція підтримала самостійницький рух порторіканців, які хочуть для Поерто Ріка права самовизначення і переведення там у цій справі плебісциту. Думають, що все ж та конференція не прийме ніяких односторонніх резолюцій.

Стейтовий Сенат Арізони вимагає звільнення Юрія Шухевича

Юрій Шухевич

Вінніпеґ, Канада. — Український тижневик в Канаді „Поступ" інформує у числі з 26-го серпня ц. р., що сенат Стейту Арізони домагається звільнення з ув'язнення Юрія Шухевича, сина славного Головного Командира Української Повстанської Армії і його родини. В інформації між іншим говориться:

Стейтовий Сенат Арізони в ЗСА прийняв, як закон, резолюцію, в якій мовиться про вимогу звільнення і надання політичного притулку в ЗСА Юрієві Шухевичеві та його родині. Таку ж резолюцію прийнято було також в Сенаті стейту Мічіґен. Цю резолюцію внесено до Сенату заходами інж. В. Чопівського, голови Комітету АБН на Арізону.

Друкуємо в перекладі текст резолюції, яка повинна знайти наслідувачів в усіх стейтах ЗСА, як і в інших країнах українського поселення.

„Резолюція, яка вимагає від президента й Конгресу ЗСА розпочати переговори з Совєтським Союзом за звільнення Юрія Шухевича.

Президентові й Конгресові З'єднаних Стейтів Америки:

Ваш внескодавець шанобливо пропонує:

Тому, що Президент ЗСА виявив глибоку стурбованість щодо прав людини в світі, і

Тому, що Президент і члени Конгресу ЗСА в багатьох випадках інтервеніювали на захист осіб, позбавлених людських прав у Совєтському Союзі; і

Тому, що Юрій Шухевич, українець, перебуває ув'язнений в совєтських тюрмах уже 30 років; і

Тому що в 1948 році, маючи заледве 15 років, Юрія Шухевича заарештували і засудили на 10 років лише тому, що він — син українського генерала Української Повстанської Армії; і

Тому, що під час його першого 10-річного ув'язнення він дістав додатковий вирок 10 років ув'язнення за відмову засудити свого батька і підпільну Організацію Українських Націоналістів; і

Тому, що в 1968 році його звільнили, вигнали з України і заслали до Сибіру; і

Тому, що в березні 1972 р., на підставі зфабрикованого органами КҐБ звинувачення в „національній діяльності", Ю. Шухевича поновно заарештували й засудили на нові 10 років ув'язнення.

З тих причин Ваш внескодавець, Сенат стейту Арізона, спільно з Палатою Послів, просять:

Щоби Президент З'єднаних Стейтів і Члени Конґресу ЗСА негайно розпочали переговори з урядом Совєтського Союзу з метою звільнити Юрія Шухевича з ув'язнення і і домагатися виїзної візи для нього і його родини та надати йому політичний азиль в ЗСА.

Щоб переговори з совєтським урядом за звільнення і еміграцію Юрія Шухевича та його родини давали можливість, якщо потрібно, виміни, подібної до численних вимін, які вже були зроблені з метою забезпечити свободу жертвам несправедливої каральної системи в Совєтському Союзі".

Внескодавцем цієї гуманної і політично важливої резолюції в стейтовому Сенаті Арізони був сенатор Юздейн.

Акції за звільнення Юрія Шухевича треба провадити безперервно і в усіх країнах вільного світу.

Юрій Шухевич одружився з Валентиною Троценко, в них син Роман, 1970 р. народження і донька Ірина, 1971 р. народження. Домашня адреса:

Кабардино-Балкарська АССР, м Нальчик, вул. Совєтська, 83 кв. 13.

Додатковим стимулом до акцій мусить бути цьогорічне відзначення Року Української Дитини.

Розпочалась офензива іранських частин проти курдських повстанців

Мегабад, Іран. — Великі скупчення іранських військових частин, піддержаних бомбовиками, гелікоптерами та танками, продерлися через оборонні лінії цієї твердині курдських повстанців, коли головні сили цих останніх, як також велика більшість мешканців міста, вицофалися в дооколишні гори.

Державне радіо в Теграні повідомило, що урядові війська переможно заняли місто Мегабад та їх оваційно прийняли мешканці. Одначе, закордонні кореспонденти з Мегабаду 3-го вересня ц. р. повідомили, що в центрі міста не було видно урядових військових частин, а за це були численні патролі курдських повстанців. Артилерійську стрілянину було чутно навколо міста. Представник Курдської Демократичної Партії заявив, що курдські повстанці займуть нові позиції в околиці міста Сардашту, місцевість біля Іракського кордону, де урядові війська не зможуть уживати танків з „великою ефективністю". Він теж предсказав, що повстанці є спроможні завдати „поважні удари урядовим військам".

Курдська Демократична Партія — це більша політична група, яка об'єднує політичні сили в Курдистані. Курди, які є окремішньою етнічною групою з окремою мовою та культурою, протягом сторіч борються за автономію своєї провінції. У більшості курди належать до т. зв. Сунні мусулманів, тоді коли іранці належать до Шіїтської секти ісляму.

Урядові війська були кілька разів відкинуті від Мегабад з великими для них втратами. Щойно під вечір у понеділок, 3-го вересня ц. р., урядові війська захопили північну та південну частини міста.

Мегабад, включно з військовим гарнізоном, був в руках курдів від часу лютневої революції, дії якої усунули Шаха Могамеда Різу Паглеві. Місто врешті стало твердинею курдської опозиції та осередком політичного руху.

В Ізраїлі відбувається нова конференція Менахема Беґіна з Анваром Садатом

Єрусалим. — Єгипетський президент Анвар Садат приїхав в минулий вівторок яхтою, що нею користувався останній король Єгипту Фарук, з Александрії до ізраїльського порту Гайфи: ескортували яхту єгипетські, ізраїльські й американські літаки та військові кораблі задля безпеки проти можливого терористичного атентату. Гайфа була прибрана ізраїльськими і єгипетськими прапорами й портретами Анвара Садата, якого прийняли з усіма найвищими почестями.

Це вже восьма з черги безпосередня зустріч Анвара Садата з ізраїльським прем'єром Менахемом Беґіном, відколи Садат в жовтні 1977 року несподівано прилетів до Єрусалиму у драматичному миролюбному жесті. Цим разом мають переговорювати про подробиці евакуації ізраїльських військ з окупованих Ізраїлем єгипетських земель, про обіцяну Ізраїлеві доставу нафти й інші проблеми, але — за коментарями добре поінформованих журналістів — годі сподіватися розв'язки найважливішої проблеми, яка стоїть на перешкоді встановлення тривкого миру на Близькому Сході — справи палестинців і надання їм широкої територіяльної автономії на правому березі Йордану та у смузі Ґази. Все ж американська преса вбачає у цій новій безпосередній зустрічі двох лідерів — дальший крок вперед до повного замирення.

Президент УККА відзначує сенатора МекКлюра

Американський сенатор Дежймс А. МекКлюр з Айдаго одержує Нагороду Волі від проф. Лева Е. Добрянського, президента УККА та голови Крайового Комітету Поневолених Націй. Цю нагороду передано йому з нагоди 20-ої річниці Тижня Поневолених Націй. Сенатор МекКлюр протягом довгих років співпрацює в різних діях з президентом УККА, а головно в справі пропаґування знання про поневолені народи під московсько-комуністичним ярмом.

ЗАКІНЧИВСЯ III-ІЙ КОНҐРЕС ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКО— БАПТИСТСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ МОЛОДІ

Частина учасників III-го Конґресу Євангельсько-Баптистського Об'єднання Молоді

Ашфорд, Коннектикат. — Як уже повідомлялося, від понеділка, 20-го до неділі 26-го серпня, тут відбувався III-ій Конґрес Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Об'єднання молоді сполучений із 34-ою Конвенцією Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА. Під час конґресу молодь мала багато семінарів на дуже важливі духовно-будуючі теми: „Методи для більш ефективної євангелізації українського народу" — пастор Олекса Гарбузюк, „Духовна зброя молоді" — С. Настека, „Молодь — непереможна" — проф. Л. Левицький і інші. Вечорами відбувалися спеціяльні Богослуження зі співами хорів і глибокими проповідями Слова Божого. На конґресі співало аж п'ять хорів: конґресовий хор під проводом пастора Івана Ковальчука, хор молоді під проводом Ігора Домашовця, чоловічий хор під проводом Павла Малієвського, жіночий хор під проводом Івана Ковальчука та хор із церкви з Філядельфії під проводом пастора Богуслава Штурми. Грало духовні псалми дві оркестри — з Філядельфії і Юніон — та співав квартет із церкви Віри Євангельської з Юніон, Ню Джерзі.

У конґресі взяла участь молодь із ЗСА, Канади, Південної Америки, Австралії й інших країн. Зворушливою й хвилюючою була вістка, що в четвер, 23-го серпня прибув з України до ЗСА пастор Олександер Гарбузюк, рідний брат голови Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, пастора Олекси Гарбузюка, і що він візьме участь у конґресі молоді. Однак після довгої і тяжкої подорожі він дещо занедужав і не зміг прибути на конґрес. Але в конґресі брали участь інші гості з-за Залізної завіси.

III-ій конґрес баптистської молоді отримав привітання із багатьох країн світу від чільних церковних діячів і українських установ, між якими були привітання від Світового Конґресу Вільних Українців за підписом президента СКВУ, Миколи Плав'юка, від Українського Братського Союзу за підписом пана Івана Олексина, а від Українського Народного Союзу — української твердині у вільному світі — III-ій конґрес молоді привітав особисто президент УНС, д-р Іван Флис. Його привіт учасники конґресу прийняли з особливою радістю та ентузіязмом. Гості з УНС — д-р І. Флис і С. Гавриш взяли участь у спеціяльній програмі Об'єднання сестер і в програмі молоді в суботу, 25-го серпня.

Українська баптистська молодь під час свого конґресу вибрала свій провід на наступних три роки, який

(Закінчення на стор. 4)

Американський воєнний корабель врятував 154-ох в'єтнамських втікачів

Маніля, Філіпінські Острови. — Американський воєнний корабель врятував 154-ох в'єтнамських втікачів на Південно-Китайському морі у понеділок, 3-го вересня ц. р., досі найбільше число в рятунковій операції від часу коли Сьома Фльота почала шукати за „людьми на кораблі" шість тижнів тому.

Представник американської фльоти заявив, що втікачів, серед яких 20 були хворими, знайшли в двох китайських вітрильниках, зв'язаних разом. У хвилині, коли втікачі опинилися на кораблі „Вайт Плейнс", (бойовий постачальний корабель), обидва вітрильники затоплено, було бо непрактично тягнути їх за кораблем.

Ця рятункова акція відбулася 285 миль на захід від Манілі, та була найбільшою під оглядом численности людей. Досі американська фльота врятувала 308 в'єтнамців, більшість з них в останніх десятьох днях, що вказує на нову хвилю втікачів із В'єтнаму.

Світляна Василакі виступить цієї суботи в Лінкольн Сентер

Співачка Світляна Василакі

Ню Йорк, Н. Й. — У суботу, 8-го вересня ц. р., о год. 7:30 вечора, тут у Лінкольн Центер, у залі Дамрош Парк Бендшелл, виступить співачка, ліричне сопрано Світляна Василакі, мешканка місцевості Таппан, Н. Й., в концерті клясичних музичних виконавців для Міжнародної Мистецької Фундації. В одній із точок програми цього концерту співачка вперше заспіває пісню „Україна", що її скомпонував Симон Вожаківський, письменник і композитор, батько Світляни Василакі. Слова до цієї пісні склав Валентин Мороз, висловлюючи в ній значення і красу України.

Вступ на концерт — вільний.

Шукають нових способів тиску на робітників

Київ. — У передовій статті київської газети „Культура і Життя" повідомляється, що після перевірки „виконання соціялістичних зобов'язань, взятих на себе трудовими колективами в четвертому році п'ятирічки", — видно, що „змагання проходить з більшою діловитістю і дає відчутні наслідки там, де контроль за досягненням намічених рубежів здійснюється поетапно і органічно сполучається з увагою до людини". Як в дальшому пише автор передової, що в обсягу роботи не тільки оцінюються колективні успіхи чи недоліки, але й дивляться на працю кожного, бож „так краще видно передовика і відстаючого"

Щоб мати кращі здобутки працівників, сьогодні „використовують усю різноманітну гаму морального заохочення", — пише газета. До цього належить слово похвали висказане прилюдно працівникові, визнання його переможцем, оголошенням подяки, вміщення портрету на Дошці пошани, занесення до Книги трудової слави, вручення грамот, для заохоти до праці впроваджується і вечори ветеранів, кращих за професію, вручують медалі і ордени. Заохочують працівників ще й „путів-

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Терор у політиці

Терор, як засіб у політичній боротьбі, існував від непам'ятних часів. Він був і є у різновидних формах і проявах — індивідуальний і масовий, стосований панівним режимом і проти режиму, у мирних і революційних часах, терор спонтанний і продукований, ведений одиницями із прерізних мотивів і організованими гуртами, ба навіть терор, що його акти можна сяк-так виправдувати логічними аргументами, хоч зберігає свою силу 5-та заповідь Божа „Не убий".

Такі сяк-так зрозумілі й логічні акти терору бувають тоді, коли тиран став наче символом режиму і з відходом тирана сподіваються кращої долі для народу і країни. Бували атентати з цілком ідеалістичних спонук, щоби рятувати загрожену республіку перед можливою диктатурою (убивство Юлія Цезаря 44 р. перед Хр.), — були ідеалісти серед російських декабристів, був теж такий масовий безглуздий терор, як за панування якобінів у Великій французькій революції.

Ми не потребуємо далеко шукати за прикладами терору, на якому опертий цілий державний режим: адже СССР це поліційна держава з величезним апаратом, що контролює і карає свобідніший порух кожного окремого громадянина імперії, що нараховує коло 260 мільйонів душ. Ми тямимо безглуздий, масовий жорстокий терористичний режим нацистів, звернений, проти всіх „унтерменшів", у першій мірі проти жидів, але й усіх слов'янських народів, в тому числі українців. І тепер, на наших очах, бачимо однаково акти індивідуального терору, що їх годі зрозуміти інакше, як тільки прояв релігійного фанатизму (Аятолла Хомейні в Ірані) і подібні акти масового терору, що його стосує Палестинська Визвольна Організація, яка, наприклад, схопила — і довела до вистріляння — ізраїльських легкоатлетів на Олімпійських ігрищах у Мюнхені у 1972 році. З-посеред довжелезної черги індивідуального терору одним із найменше зрозумілих і найбільш обурливих актів було вбивство у минулому тижні 79-літнього героя Другої світової війни, колишнього віцекороля Індії лорда Мавнбеттена, який передав Магатмі Ганді декрет про признання Індії державної суверенности. До речі: того ж Ганді, що був символом індійської боротьби за незалежність мирним шляхом, також убили 30 січня 1948 р. Вбивство тієї людини, що втішалася найбільшою пошаною, повагою і любов'ю у всьому англійському народі, було таким самим безглуздям, як убивство Абрагама Лімкольна 18 квітня 1865 р., або як висланника Об'єднаних Націй на Близький Схід, лавреата мирової нагороди Нобеля князя Бернадотте 17 вересня 1948 р., — як Мартіна Лютера Кінга 4 квітня 1968, як президента Джона Кеннеді 22 листопада 1963. І як Симона Петлюри 26 травня 1926, Євгена Коновальця 23 травня 1938, Лева Ребета 12 жовтня 1957 чи Степана Бандери 15 жовтня 1959. Вбивства тих українських мужів були доконані насланими з Москви агентами-провокаторами, які хотіли в тих українських емігрантах вбити символ українського державництва: очевидно сам підхід був не тільки злочинний, але й безглуздий, бо символу вбити не можна, ідеї вбити не можна.

Буває ідея благодатна, спасенна, як ідея самовизначення народів, ідея державного самостійництва, ідея людських прав. Буває теж утопійна ідея як та, що її створили Маркс-Енгельс-Ленін, що їх теорія раю на землі створювала у практиці пекло на землі. Але в отому завороженому колі, що його створює терор і контртерор, як демонстрацію, і терор, як відплату, у тому завороженому колі політична проблема залишається не розв'язаною. І правду казала англійський прем'єр Маргарета Тачер, що прилетіла на інспекцію до найбільш зрошеної кров'ю провінції у Північній Ірляндії, що „вбивники лорда Мавнбеттетна не можуть сподіватися, що дозволимо їм тріюмфувати", і так само повну правду мав Андрю Янг, який на засіданні Ради Безпеки ОН в минулому тижні апелював до Ізраїля і до Палестинської Визвольної Організації, щоби вони припинили фізичне винищування одні одних, бо воно не доведе до розв'язки проблеми ані самовизначенню палестинців ані державного існування Ізраїля.

Терор стосують, як політичну демонстрацію. Але тільки, як демонстрацію, яка створює певну напружену атмосферу й актуалізує дану політичну проблему. І на цьому кінець. Терором ніякої політичної проблеми, тим паче такої, яка стосується цілого народу, ще не розв'язано і не розв'яжеться. Тому, що людські пристрасті, ненависть, пімста, ба навіть гін до жорстокости, це все належить до людських почувань і слабостей, то треба помиритися з тим, що терор був, є і буде. Як було, є і буде всяке зло. Але для нас, українців, що змагаємо до відзискання втраченої державної незалежности, найголовніше: відзискання у народній масі почуття національної гордости і гідности, зрозуміння ваги власної держави і настанови збройно за неї боротися. Для нас найважливіше спершу духово змобілізувати 40 мільйонів українських душ, а тоді ніякий чужинецький терор не зможе їх зламати.

40-ві роковини вибуху Другої світової війни знайшли голосний відгук у Німеччині

Бонн. — Сорокові роковини вибуху Другої світової війни, що випали на 1-го вересня ц. р., знайшли в Західній Німеччині голосний відгук: появилися аналітичні коментарі у газетах, в радіо і телевізії, а канцлер Гельмут Шмідт мав телевізійне інтерв'ю на цю тему.

Загально вважають що до зросту зацікавлення німецьких урядових кіл і широкого німецького суспільства ерою Адольфа Гітлера причинився висвітлюваний в січні ц.р. фільм „Голокавст", де змальовано трагічну долю берлінського лікаря-жида.

Названий німецький канцлер закликав, щоби не забувся страхітливий кацет в Освєнцімі (Авшвіці), але водночас додав, що сучасна Німеччина знайшла у світі численних приятелів, навіть у „східньому бльоці". За останніми опитами — 70 відсотків німців признають, що це Німеччина Гітлера створила трагедію Другої світової війни.

Панас Феденко

КОМУНІСТИЧНИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

„Товарищи, ми будем братья" — так висловив ідею большевицької партії поет Александр Блок після Жовтневого перевороту 1917 року. Ленін кликав „всіх пригноблених і бідних" скасувати дотеперішні держави, стерти національні кордони і ствердити всесвітню спілку народів без хлопа і без пана. В цій світовій комуні прийшло б до злиття націй і мов.

Поряд з цією фантастичною картиною вселюдського щастя у Леніна бреніла інша струнка традиційного російського месіянізму. Ще перед Першою світовою війною писав про це вождь большевицької фракції в статті „Національна гордість великоросів" „Жало" російського націоналізму виходило наверх у непримиреному ставленні Леніна до соціялістичних партій неросійських народів царської імперії, що діяли незалежно від большевицької партії: Польської Соціялістичної Партії, Української Соціял-демократичної Партії і Литовської Соціял-демократичної Партії та інших.

Ці партії Ленін називав „буржуазно-націоналістичними", бо боявся, що вони, в змінених обставинах, виступлять на боротьбу за незалежність своїх народів. Тактика Леніна була двоїста: публічно він проповідував право всіх народів царської імперії на самовизначення і відокремлення від „тюрми народів", але в розмовах і в переписці з членами своєї партії Ленін заявляв: „Ми — проти відокремлення".

Дивна річ: несовісну гру в справі самовизначення народів побачили тільки деякі сучасники Леніна, а широка пропаганда в світі після Жовтневої революції забила памороки й людям, що критично ставились до большевизму і до російського імперіялізму в його новій формі. Так утворились в різних країнах світу нові партії, що сліпо виконували накази з московського „центру світової революції": польська компартія, румунська, чехо-словацька, мадярська, німецька тощо. Коли у деяких неросійських комуністів з'явилися сумніви щодо правильности політики вождів Кремлю, то таким пришивали „буржуазний націоналізм" і їх немилосердно ліквідували. Так сталося з польськими й німецькими комуністами, що проживали в Москві перед Другою світовою війною і не хотіли миритися з союзом Сталіна з Гітлером, підписаним з у Москві 23 серпня 1939 року. Щоб не мати мороки з критикою політики Москви на з'їздах комуністичного Інтернаціоналу, Сталін звелів зліквідувати цю установу: бо вигідніше було давати накази й директиви кожній компартії окремо, без відома всього Комінтерну. Це сталося 1943 року.

Після Другої світової війни комуністи країн середньої і східньої Европи були щасливі тим, що переможна совєтська армія дала їм владу: комуністи Польщі, Румунії, Болгарії, Угорщини, Чехо-Словаччини не могли б запанувати над своїми народами без рішальної допомоги „старшого брата". Однак, незабаром, настало у них велике розчарування, бо вони побачили, що попали під диктат Москви. З наказу Сталіна, всяку критику політики Москви в країнах-сателітах задушено. Процеси й репресії проти невдоволених комуністів відбулися в Польщі (група Ґомулки), в Болгарії (Грейчо Костов), в Угорщині (Ройк), у Чехо-Словаччині (Сланський) і т. д. Цей терор не заспокоїв сателітських комуністів. Своє невдоволення вони однак мусять скривати в своїх душах і показувати льояльність до „старшого брата". Але вони знаходять „душник" для виразу своїх патріотичних чи націоналістичних настроїв.

Болгарські комуністи вже не один рік ведуть пропаганду проти комуністичного уряду Югославії, що має в своїх кордонах автономну республіку Македонію. Болгари хочуть приєднати Македонію до своєї країни. Румунські комуністи не можуть явно вести пропаганду за відновлення румунської влади над Басарабією і Буковиною. Але вони задовольняють свій націоналізм натиском на українців, угрів і німців, що стали громадянами Румунії. Польські комуністи стараються денаціоналізувати недобитки української та німецької людности, розсіяної в різних областях Польщі. Щоб затерти слід по українцях у Перемишлі й інших місцевостях, навіть нагробні пам'ятники нищать, а церкви руйнують або перебудовують на польський лад. У давній українській області коло Пряшева і Бардійова, де почалося національне відродження русинів у 19 столітті, словацький шовінізм у комуністичній формі вчинив спустошення серед української інтелігенції і в народній масі, адміністрація накидає русинам-українцям словацьку мову. В Румунії, в Чехо-Словаччині і в Польщі слова „Україна", „українець" є підозрілі. Немала ворожнеча живе й шириться під комуністичними режимами Угорщини та Румунії, бо Букарешт намагається денаціоналізувати мадярську людність, що живе компактною масою в Семигороді.

Киньмо оком на Далекий Схід і побачимо там ще більш поширений націоналізм комуністичних партій. Китайські комуністи мають мільйонову армію на кордонах з СССР і не можуть дійти до згоди з комуністичним режимом В'єтнаму. Уряд В'єтнаму послав своє військо „визволяти" цю країну від місцевого комуністичного режиму, щоб заступити його комуністичною владою, прихильною до В'єтнаму. Комуністи Монголії (Улан Батор) бояться, що Китай може захопити країну Джінґізхана і заселити її мільйонами китайців. Тому Улан Батор орієнтується на Москву.

Чи можуть комуністи різних країн надіятися на „дружбу народів" і на відновлення Комінтерну? Гірко помиляється той, що називає комуністів „інтернаціоналістами". Слова совєтської пропаганди про „пролетарський інтернаціоналізм" — це димова завіса над російським імперіялізмом і великодержавним шовінізмом.

Б. Цимбалістий

ДОБРОВІЛЬНА ПРАЦЯ

Останніми роками в Америці поширилися різні вияви „добровільного руху", в якому беруть участь мабуть вже мільйони осіб. Йдеться про добровільну, безплатну службу чи працю в різних американських інституціях: шпиталях, тюрмах, школах, інвалідських і пенсіонерських домах, в бібліотеках і музеях. Появляються книжки й періодичні видання, відбуваються конференції, присвячені „добровільній праці".

Поширення добровільного руху в Америці є вислідом певних змін, що відбуваються в американському суспільстві. В першій мірі з кожним роком число пенсіонерів (чи емеритів) зростає. Часто ці люди в повноті умових та фізичних сил, здібні ще дальше працювати. Найнебезпечніша недуга пенсіонерів — це депресія, почуття, що людина вже нікому не потрібна, що вона поза пульсом життя, що вона ма марґінесі, що вона не продукує нічого і нічого нікому від себе не дає. Психічна депресія знову ж послаблює оборонну систему організму й тим самим призводить до різних захворювань. Добровільна праця в різних установах — це один із засобів перемагати ці почуття. Тоді людина почувається, що вона ще корисна, вона не ізольована, але дальше в руслі життя громади й суспільности.

Шістдесяті роки в'ЗСА не лише принесли політичну радикалізацію, вуличні демонстрації та поширення наркоманії серед частини американської молоді, але також привели до пробудження певної громадянської відповідальности зокрема серед американських студентів. Це було чимсь новим у противагу самозадоволеному мовчазному поколінню п'ятдесятих років. В університетах постали спеціяльні комітети для вербування студентів до добровільної праці для громади. В інституції, в якій працюю, кожного семестра приходить, принаймні раз на тиждень, понад п'ятдесят студентів з ближчих коледжів та університетів й допомагають тим, які мають труднощі в школі.

Очевидно, в декого з них є прагматичні міркування, що спонукують їх зголошуватися до добровільної праці. Така добровільна праця в інституції може привести пізніше до постійної, платної праці, або принаймні уможливлює здобути досвід і рекомендації, потрібні пізніше при шуканні праці.

Праця добровольців в бібліотеках, музеях, школах тощо зменшує видатковий бюджет тих інституцій, оплачуваних з публічних фондів.

Якщо йдеться про українську громаду в ЗСА, добровільність в нас не дуже поширена. Правда, є серед нас громадяни, які всеціло віддають себе громадській роботі й тільки чекають свого пенсійного віку, щоб змогти ще більше працювати для громади. Але це радши одиниці. Багато наших пенсіонерів до такої добровільної роботи не зголошуються. Вони нудяться і нидіють, бо нудьга — це теж форма депресії. Щоденна гра в карти, хоч забирає багато годин, не усуне почуття нудьги й не дасть почуття, що людина ще корисна комусь, що вона щось добре робить другій людині чи громаді.

Українське зорганізоване громадянство й культурне життя потребує добровольців. В самому Ню Йорку є безліч наших установ і нагод для пенсіонерів продовжувати свою активність й бути продуктивним членом своєї групи. Наше передшкілля, наші школи, церковні комітети потребують допомоги. Є кілька наукових установ (УВАН, НТШ, Укр. Інститут та ін.), що напевно вітатимуть добровольців, які схочуть допомогти зорганізувати їхні бібліотеки, обслуговувати читачів і т. п.

Український Музей в Ню Йорку активно пошукує добровольців, щоб виконувати чергування, а може й пояснювати виставки відвідувачам, чи врешті допомагати в адміністративній роботі музею. Кілька годин тижнево чи навіть цілий день не є аж так великою пожертвою. Така праця-„пожертва" дозволить людині вийти з ізоляції, з почуття власної непотрібности та знову повернутися в русло активного життя, зустрічати нових людей, сприймати ентузіязм молодших й спільно розбудовувати цю нашу важливу культурну станицю в Америці. Добровільна праця приносить користь не лише установі, але й тим, що її виконують.

Д-Р МИКИТА І. МАНДРИКА

(Н. Н.) Д-р Микита Іванович Мандрика — поет, науковець, журналіст і суспільний діяч, заснув вічним сном після короткої недуги у Вінніпезі, у своїй власній хаті 20-го вересня 1979 року, проживши майже 93 роки.

Д-р Мандрика народжений 28 вересня 1886 р. в Києві, Україна. Походить зі старого українського козацького роду, представники якого згадуються в історичних подіях України. Середню і вищу освіту здобув у Києві і продовжував поза межами України — в Росії, Болгарії та Чехо-Словаччині. Титул доктора прав здобув у 1925 році в Празі. В 1927 році був габілітований на професорські виклади в університеті.

Походячи з української патріотичної родини, вже з шкільних років належав до таємних українських організацій і з 1904 року був під особливим доглядом російської царської влади. В 1905 році, під час російсько-японської війни, був покликаний до війська, але з вибухом першої російської революції звільнився.

З 1908 році працював організатором кооперації в Україні, а з 1911 — інструктором-ревізором Київського Кооперативного Союзу (Союз-банку), пізніше одним з його директорів. Брав живу участь у кооперативній пресі. В 1915 р. покликаний до війська і був уповноваженим Червоного Хреста на західнім (українськім) фронті.

У 1917 р. був обраний до першого українського парляменту — Центральної Ради, а також до Всеросійських Установчих (конституційних) Зборів у Петрограді, в числі послів від України. Роки 1917-18 провів в інтенсивній праці організації української державної влади на широких теренах київської західньопівнічної території. При чому був головою народної управи на цій території, головою земельного суду, членом центральних київських установ тощо.

В 1918 р. одружився з Ганною Боровицькою. Під кінець 1918 року був радником українського посольства на Кубані, а в 1919 р. виїхав на далекий схід (Японія, Китай, Владивосток) як спеціяльний уповноважений урядом Кубані. Повернувшись до Европи 1920 року, був радником посольства України в Туреччині (Константинопіль) і заступником українського преставництва в Грузії. Пізніше радником української місії в Болгарії в 1922 році, де докінчував свої студії в університеті в Софії на спеціяльних відділах (Балкани, Середня Азія, дипломатична історія). В 1925 році переїхав на дальші студії до Чехо-Словаччини, де поза працею в університеті був науковим секретарем Українського Інституту Соціології.

До Канади переселився в 1928 році і тут віддався науково-культурній і громадській праці. Коло 30 років був членом Дирекції Осередку Української Культури й Освіти, а кілька років діючим його президентом, 20 років членом і 4 роки президентом Української Вільної Академії Наук, коло 30 років (з деякими перервами) членом Президії Централі Комітету Українців Канади і ін. Його дружина Ганна, відома українська культурна діячка й авторка, померла 1957 року у Вінніпезі.

Приймаючи широку участь у політичній, культурно-громадській і науковій діяльності, Микита Іванович Мандрика вважав себе перше всього поетом. Ще в Києві вийшов перший том його поезій „Пісні про Анемону", який розійшовся за пару тижнів. Виїхавши з України, друкував свої поезії в різних виданнях, а в Канаді опублікував 6 томів своїх ліричних і епічних поем. Як читачі, так і критика високо оцінили його поетичну творчість і він дістав ім'я патріярха української поезії в Канаді, за словами проф. Яр Славутича. Крім поетичних творів, д-р Мандрика залишив кілька поважних наукових праць з поля міжнародного права, соціології, дипломатичної історії та велике число статтей і розвідок, друкованих у різних часописах і журналах.

Похований 25-го серпня 1979 р. з Української Греко-Православної Катедри Пресвятої Тройці на вінніпезькому цвинтарі Елмвуд біля своєї дружини Ганни. Добра пам'ять про д-ра Микиту Івановича Мандрику залишиться назавжди між нами. Хай канадська земля буде йому легкою!

Любомир Калинич

АРХІТЕКТ В ОБЛИЧЧІ СУСПІЛЬСТВА

[2]

Слід також згадати про архітектурні конкурси, на підставі яких належно підібраному жюрі є легко зорієнтуватись у творчих кваліфікаціях проєктодавців. Ці архітектурні конкурси серед нашого українського громадянства, на жаль, є мало популярними, тоді, коли серед інших народів проєкти найважливіших будинків вирішується проголошенням архітектурних конкурсів і на підставі анонімно предложених рисунків вибирається найкраще оформлений проєкт.

Потрібно також підкреслити, що клієнт, коли є власником даного проєкту, своєю позицією домінує над архітектом, бо він є працедавцем архітекта під цю пору і тим самим придержується пословиці: „я плачу — я вимагаю". Говорячи про це, знову згадаймо великого Франка Ллойда Врайта, який у своїй книзі „Заповіті..." каже, що ніякий архітект не повинен дозволити собі (коли ходить про архітектурну естетику) на диктати клієнтів, бо архітекти і тільки архітекти повинн бути творцями архітектури. Раціональність цього твердження Врайта евентуально можна б поставити під дискусію, чи зглядно признати йому рацію, але до певної міри. Бож у демократичній системі, архітект повинен брати під увагу погляди та уподобання свого клієнта, тим більше тому, що кожна людина на цей сам об'єкт чи колір може дивитись іншими очима. Проте архітект маштабу Франка Ллойда міг собі дозволити матеріяльно на такий жест, щоб не прийняти директив клієнта та ризикувати навіть можливістю його втрати. Він знав, що на нього чекає багато інших клієнтів і йому не залежить на одержанні даного проєкту. Він мусить уміти дипломатично переконати свого клієнта у правильності своїх професійних поглядів та здобути довір'я до себе якраз як архітекта, щоб остаточно дістати згоду від нього для переведення своїх архітектурних плянів у реальність. Бож даний проєкт, коли він дійсно буде використаний, не залишиться ескізом на папері, а піде в рахунок (репутацію) його творця, а архітектові на цьому дуже залежить, щоби його твір гідно був репрезентований. Бо будинок це не картина, яку можна перемалювати, колиж вона погана, це не музична композиція чи пісня, яку можна в разі потреби не відіграти чи не відспівати, це не поезія чи літературний твір, який можна не відчитати. Він завеликий, щоб його приховати, дуже коштовний, щоб його зруйнувати. Він буде виднітись кілька поколінь як мементо і напевно буде існувати ще й тоді, коли життя його творця-архітекта вже погасне.

Щоб бути об'єктивним, належить підкреслити, що є також багато клієнтів, які належно респектують своїх архітектів та їм довіряють. Архітет зі свого боку повинен поважати погляди та вподобання свого клієнта, але його завданням є оформити ці вподобання та побажання у архітектурну будову. В такому випадку процес співпраці між архітектом і його клієнтом завершується успіхом. А цей успіх у першій мірі буде тоді, коли проєктодавець своєю творчістю стане доступним та зрозумілим не тільки для свого клієнта, але для народу. Бож архітектурне мистецтво, як і всі інші роди мистецтва, є духовим кормом народу, з котрого так багато сюжетів черпають мистці. А щоб воно було досить зрозумілим, потрібно більше спільних контактів між суспільством та мистцями, більше доповідей, більше мистецьких виставок, більше мистецького діялогу. Таким шляхом суспільство буде підготованим давати належну оцінку кваліфікаціям даного маляра, скульптора чи архітекта, а не так як воно дуже часто буває, що відвідувачі мистецьких виставок, головно модерних, не розуміючи цього мистецтва ходять по залі мов оголомшені та нібито перестрашені, боячись висловити будь-яку свою індивідуальну оцінку. А затрата індивідуалізму не є позитивним явищем для особистости людини. Вияв творчости мистця чи певного мистецького напрямку повинен бути оцінюваний не тільки мистцями чи мистецтвознавцями, але також загалом.

Поняття, що мистецтво тільки для мистців, не є правильним. Воно є для всіх! Але щоб належно критикувати мистецтво, суспільство повинно бути для цього відповідно підготованим, належно освіченим. З історії мистецтва знаємо, що в періоді між чудовим спокійним Ренесансом та знаменним Бароком сполученим з орнаментальним Рококо, у другій половині XУI-го століття, створився в архітектурі та образотворчому мистецтві стиль т. зв. Маниризм, який існував тільки кілька декад, тоді коли Ренесанс чи Бароко тривали понад 200 років кожен. Цей стиль проаналізований мистецтвознавцями як плутанина всіх стилів, втрата пропорцій, неприродність анатомії людських фігур, він названий „мистецькою анемією". Ця нервова безбалянсованість мистців за цих, на щастя, тільки кількадесять літ пройшла цілу Італію (крім венецької школи) та цілу Европу. Манеризм, цебто цю недугу стилів, оздоровив з кінцем 1600-го року знаменний Барок. Мимоволі насувається питання, чи і в деяких сьогоднішніх мистецьких напрямках в архітектурі і в інших ділянках мистецтва не потрібно було б вилікувати здоровим, тривким мистецьким стилем, котрий був би побудований на кріпких базах органічного плянування простору та дійсної естетики.

Цим поглядом в ніякому випадку не хочу висловити бажання повороту до бувших митецьких напрямків, бо це вже є минувшиною, а наслідування минувшини розходиться з утотожнюванням поняття мистецької творчости. Не хочу також заперечувати стремлінню розшуків нових стилів нових напрямних, бо прогрес збагачує скарбницю мистецького потенціялу. Хочу тільки звернути увагу на передчасне признання мистецької вартости деяким сьогоднішнім напрямкам в архітектурі, скульптурі та образотворчому мистецтві, які не мають під собою устабілізованого мистецького грунту та чинять балаган в естетиці.

У коментарях рецензій часто пишеться про „оригінальність" даного мистця, тоді коли ця оригінальність може бути тільки експерименталізмом, а між цими двома поняттями є колосальна різниця. Ходить про те, щоб не порівнювати повищезгаданого

(Продовження на ст. 3)

В ЛІГАЙТОНІ НА ОСЕЛІ...

(Закінчення зі стор. 1)

народу та реформатор доби" виголосив колишній політичний в'язень сталінського й гітлерівського режиму в Україні Петро Байбак. Другим промовцем на тему „50 років ОУН" був репрезентант третього покоління Націоналістичного Руху, гість з Канади, Анатолій Криворучко, скристалізувавши історію, генезу, ролю, вагу і значення ОУН у новітній українській історії.

Відспіванням національного славня „Ще не вмерла Україна" було закінчено цю урочистість.

З'їзд Українського Золотого Хреста

У суботу і неділю, 1-2-го вересня відбувався 28-ий з черги З'їзд цієї першої на американському терені і у вільному світі заслуженої української жіночої організації, яка динамічно і ефективно діє для ідеї користей українського народу протягом останніх 48 років. Цього року цей 28-ий з'їзд присвячено молодій ґенерації та проходив під девізою „Дитина — скарб нації".

На З'їзді було 40 делегаток, які репрезентували членство УЗХ від 20-ох Відділів та 9 Делегатур мережі УЗХ.

Бенкет УЗХ у 50-річчя ОУН

У вечірніх годинах у неділю, 2-го вересня, стараннями ЦУ УЗХ влаштовано урочистий ювілейний бенкет на честь і прославлення 50-ої річниці ОУН.

Тостмайстер бенкету, заслужена каменярка українського жіночого руху в ЗСА та духова побратимиця бл. п. полковника А. Мельника, генерала М. Капустянського та першого грона Української Військової Організації (УВО) в ЗСА, п-і Різник Павлина Тимофіївна, відкрила бенкет коротким словом та повідомила і прочитала ювілейні привітання, що надійшли на ім'я З'їзду, а саме: від голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) — інж. Л. Бурачинської, від системи ІСНО і ОДВУ д-ра Б. Гнатюка; від Проводу ОУН п. М. Плав'юка і Л. Філя.

Центральним пунктом з потоку привітів і побажань був виступ члена Екзекутиви УККА, відомого громадсько-політичного і наукового діяча проф. д-ра П. Ю. Стерча, який у скристалізованих прикладах подав життєтворчу самаритянську філантропічну візію і місію УЗХ протягом півстоліття. Діячка В. Кавка з мистецьким смаком виголосила рецитації на тему визвольницької епопеї українського народу і ОУН.

Цікавий історичний епізод подала у своєму виступі перед присутніми Валентина Мушинська, зустрівшись в Італії з вдовою Є. Коновальця п. Ольгою вже після смерти Полковника і їхнього сина Юрія.

Головною духово-ідейною віссю свята-бенкету був реферат голови ЦУ УЗХ, вдови по передостанньому голові ПУН-у д-ра Д. Квітковського, д-р Марії Квітковської, яка у короткій, ядерній формі дала образ ролі, ваги і значення ОУН у визвольній проблематиці українського народу.

Перед трапезою уділив Благословення присутнім о. митрат Гілярій Врублевський, виголосивши молитву. Кінцеву молитву в інтенції побажань для дальшої праці УЗХ та ІСНО виголосив парох оселі д-р Мартинюк. Д-р Марію Квітковську, яка незмінно протягом 20 років очолювала УЗХ, однодушно обрано головою ЦУ УЗХ на наступну каденцію.

Конференція ОДВУ

У суботу, 1-го вересня, після обідньої перерви, розпочато річну Конференцію системи ОДВУ. Конференцію відкрив голова ЦУ ОДВУ проф. д-р Богдан Гнатюк, а всі присутні виголосили молитву „Отче Наш". Головними пунктами програми Конференції були проблеми на майбутнє, а саме: „ІСНО в діяспорі та наші завдання і обов'язки перед рідним краєм" (прелеґент Л. Філь); „Наші завдання в системі УККА" (прелеґент д-р П. Стерчо); Святкування восени (20 жовтня) славного 50-літнього ювілею ОДВУ. Після обговорення цих трьох пунктів ухвалено зобов'язуючі рішення. Одушевленим співом „Не пора, не пора" закінчено Конференцію.

Акад. Т-во „Зарево" і „Український Визвольний Фонд"

У вужчому колі відбулися наради секторів ІСНО-академічного Т-ва „Зарево" (очолює мґр В. Процик) та „Українського Визвольного Фонду" (очолює д-р В. Михайлів), які закінчилися ухвалами для дальшого розвою.

Управа Оселі ім. О. Ольжича

Цьогорічний успіх діяльности Оселі та можливість відзначення зазначених урочистостей треба завдячувати жертвенній праці та посвяті Управи Оселі на чолі з інж. М. Белендюком та його найближчим співпрацівниками.

Успіх у духово-релігійній та матеріяльній ділянці Оселі треба завдячувати довголітньому опікунові Оселі, членові ЦУ ОДВУ, ентузіястові Степанові Дем'яновичеві Селешкові. Завдяки його ентузіязмові та волюнтаризмові каплиця й довкілля виглядають оазою та викликають молитовний настрій. Завдяки його стараннім місцевий контрактор, вже народжений тут українець Микола Тарас, подарував високої якости дубовий матеріял, з якого зроблено високий хрест, вмонтовано на символічній могилі та освячено у неділю, 2-го вересня.

Всі відправи, урочистості й наради закінчилися перед полуднем у понеділок, 3-го вересня. Вони закінчилися у вужчому колі друзів-побратимів, відзначаючи урочисто день народження голови Управи Оселі інж. М. Белендюка та день народження наймолодшого „архангела" Оселі 7-літнього Гавриїла, внука подружжя Раїси і Лева Куделі, активістів системи ІСНО.

Цю братерську урочистість удостоїв честю бути присутнім з душпастирським благословенням і побажанням многоліття колишній капелян дивізійників у полоні та недавній парох оселі о. Богдан Левицький.

ПІВДЕННА ІРЛЯНДІЯ ПРОТИ ПОГОНІ АНГЛІЙЦІВ ЗА ТЕРОРИСТАМИ НА ЇЇ ТЕРИТОРІЇ

Лондон. — Прем'єр Ірляндської Республіки (Південної Ірляндії) Дж. Линч, який під кінець минулого тижня відвідав англійського прем'єра Маргарету Тачер у Лондоні, заявив, що він відмовився дати дозвіл англійським воякам, стаціонованим у Північній Ірляндії, заганятися на територію Південної Ірляндії у погоні за терористами з Ірляндської Республіканської Армії, яка має в Південній Ірляндії свою головну квартиру, своїх членів і діє з її території. Уряд Ірляндської Республіки проголосив був нагороду у висоті 100.000 дол. тому, хто допоможе арештувати й засудити вбивників лорда Мавнтбеттена.

Ірляндська Республіканська Армія призналася до авторства того атентату. Арештували двох відомих південно-ірляндським властям терористів, які буцімто підклали під малу яхту, чи пак рибальський човен Мавнтбеттена сильну бомбу, вибух якої вбив лорда Мавнтбеттена, його доньку внука, приятеля внука і смертельно поранив тещу, яка померла у шпиталі. Арештованим формально закинули вже вину у тому атентаті, але ніяких подробиць покищо не подано. У німецькій пресі появилася вістка, що німецькі терористи помагали зорганізувати вбивство лорда Мавнтбеттена.

Шукають нових способів...

(Продовження зі стор. 1)

ками" коштом колгоспу до санаторіїв та будинків відпочинку, на туристські подорожі, влаштовують для робітників чи селян „вечори трудової слави", проводи в армію, постійно і систематично ставлять для них театральні вистави. А ось приклад такої... уваги до „трударів", — на „дошці пошани поряд з портретом кращого виробничника портрет передового культпрацівника". За таке „вивищення" треба перетворитись на робочого вола... Але, як видно, ці засоби не приносять сподіваного результату, бож автор передової у цій газеті вдається до ще однієї зброї, а саме — покликається на постанову ЦК КПСС „Про дальше поліпшення ідеологічної політико-виховної роботи", яка каже, що „радянська людина повинна ясно усвідомлювати суспільну значимість своєї особистої участі у виконанні народногосподарських планів, прискоренні науково-технічного прогресу як вирішальної умови дальшого зміцнення могутності Батьківщини, перемоги комунізму".

Вшановуючи світлу пам'ять Дорогого нам Приятеля

бл. п.

ТОМИ КОРДУБИ

замість квітів на Його свіжу могилу, складаємо на Український Науковий Інститут при Гарварді 100.00 долярів.

Дружині Катерині, синові Юрієві та синовій Марті, а також Рідні Покійного, висловлюємо наше найглибше співчуття.

Богдан і Ольга ГЕВРИКИ
Тит і Софія ГЕВРИКИ з синами

Філядельфія, Па.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 3-го липня 1979 року в Кліпленді, Огайо, відійшов у Вічність, мій Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

ОМЕЛЯН МАКОГІН

З глибокої душі висловлюємо нашу щиру подяку Всім, що своєю участю в похоронних відправах віддали Покійному останню прислугу та вшанували Його пам'ять.

Щире Спасибі Всечеснішому о. д-ру Телясьскому, пароховi Української Помісної Католицької Церкви св. Покрова за відслуження похоронних відправ та за змістовні і зворушливі слова прощання.

Сердечно дякуємо маестрові хору „Дніпро" п. Євгенові Садовському та ВП. Хористам за співи під час Панахиди.

Щиро дякуємо дякові п. З. Єзерському, а також п. д-рові Павлишинові за похоронні співи.

Сердечну подяку складаємо Всім, які численно своєю участю в похоронних відправах віддали останню прислугу Покійному Омелянові та за Їх вислови співчуття.

Зокрема ми глибоко вдячні всім Приятелям, Друзям і Знайомим, які піддержали нас морально у хвилинах нашого найбільшого болю і смутку.

Сердечно дякуємо голові місцевого Комітету Підгаєчан п. Іванові Палці за зворушливі слова в похоронному заведенні.

Сердечно дякуємо головному Комітетові Підгаєчан з Детройту, Міш. за участь в похоронах.

Дякуємо п. інж. В. Колодчинові за прощальні слова над могилою Покійного Омеляна від Підгаєчан в діяспорі. Висловлюємо щиру подяку п. Максимові Задойному, який перед жалобною громадою в похоронному заведенні проаналізував життєвий шлях Покійного Омеляна від Матірника до діяспори.

Щире Спасибі панам Якимцеву і п. Кріспатому за прощальні слова над могилою.

Наша щира подяка п. В. Паліжеві, що вміло схарактеризував під час тризни спогад і співпрацю з Омеляном в головному Комітеті Підгаєчан.

Дякуємо п. Кудлі, що прибув з далекого Вінзору, Канада, як також дякуємо п. В. Стельмахові, що прибув з Торонто, Канада.

Сердечно дякуємо проф. Войтовичеві, який прибув з дружиною з далекого Балтімору, Мд.

Засилаємо сердечну подяку Організаціям, Приятелям, Знайомим, які прислали вінки та квіти і склали щедрі пожертви на добродійні цілі, як нев'янучий вінок по бл. п. Омелянові, як також на Служби Божі і молитви за упокій душі Покійного. Сердечну подяку складаємо Друзям і Рідним за несення домовини з Тлінними Останками Омеляна на Вічний Спочинок.

Замість квітів в пам'ять Покійного Омеляна зложили пожертви:

на Видавничий Фонд „Підгаєцька Земля"	$410.00
на Патріярхат	15.00
на церкву св. Покрова	75.00

Дякуємо Всім за їхні молитви, пожертви і пошану, яку виявили Покійному Омелянові.

Складаємо щиру подяку Усім, хто в цей найважчий час прийшов з розрадою і поміччю.

Нехай Милостивий Господь винагородить Усіх за їхнє щире серце, а Покійного прийме там, де „немає болю, ні страждань, але життя вічне".

У великому смутку:
дружина — ОКСАНА
син — ЮРІЙ
дочка — ХРИСТЯ з мужем д-ром ВІЛЛЯМС та сином
дочка — ДІЯНА
сестра — МАРІЙКА КОРОЛЮК з мужем інж. Р. КОРОЛЮК та синами
сестра — ОЛЬГА з Родиною
Ближча і дальша Родина в Україні, Канаді й Америці

Комітет „Бережанська Земля"

ділиться сумною вісткою з Бережанцями, Односельчанами села Ценів та з Нюйоркською Громадою, що в середу, 5-го вересня 1979 р. в Ню Йорку, по довгій і тяжкій хворобі серця, відійшов у Вічність,

сл. п.

ІВАН МАРТИНЮК

автор книжки „Моє рідне село Ценів", довголітній громадський і кооперативний діяч в Бережанщині, член ОУН в краю і закордоном.

Покійний залишив в смутку дружину Олену, сина інж. д-ра Осипа з дружиною Анною, 4 внуки та Родину в Україні.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 7-го вересня 1979 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — в суботу, 8-го вересня 1979 р., о год. 9:30 ранку з церкви св. Юра на український православний цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вельмишановній Дружині Покійного, Синові та всій Родині пересилаємо наші найглибші вислови співчуття.

За Комітет „Бережанська Земля":

ЯРОСЛАВ КОСАНОВСЬКИЙ, голова — ДАРІЯ КОСТІВ, секретар

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 1-го вересня 1979 р. в Акрон, Огайо, відійшла у Вічність, по короткій недузі наша Найдорожча МАМА І БАБУСЯ

бл. п.

ПАВЛИНА ФЕДОРІВНА МАРТИНЮК

народжена 17-го березня 1901 р. в Ужанах, Горохівського району на Волині.

ПОХОРОН відбувся 4-го вересня 1979 р. із церкви св. Володимира у Пармі, Огайо на Бруклин Гайтс цвинтар у Клівленді, Огайо.

Просять згадати Покійну у своїх молитвах — горем прибиті:
син — Д-р ЄВГЕН з дружиною ГАЛЕЮ і дітьми КАТЕРИНОЮ І МАРТОЮ
свати — Д-р ВОЛОДИМИР І УЛЯНА БІЛЕЦЬКІ
Родина в Україні, Польщі і Канаді

ДРУГИЙ СПИСОК ПОЖЕРТВ НА

„ПРАВОПИСНИЙ СЛОВНИК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ"

за ред. Яр. Рудницького і К. Церкевича, 65 тис. слів, 800 ст. друку, тверда оправа.

Цим шляхом потверджуємо пожертви ВШ. Громадян, що допомогли нам видати цього Словника. Ми вже розсилаємо його, але передплата продовжується до 15-го вересня 1979 р. Звертатися до: Research Society for Ukrainian Terminology, Inc., c/o M. Hawrylko, Atty, 34 East 7th Street, New York, N.Y. 10003.

Д-р В. Когутяк, Ютіка	$11.00
І. Крамарчук, Джерзі Сиnear	10.00
О. Канюка, Міннеаполіс	10.00
М. Когут, Чікаго	10.00
В. Кострицький, Філя.	10.00
О. Ковальський, Торонто	20.00
В. Клос, Сієтл	20.00
В. Качур, Колюмбус	20.00
П-і О. Кравс, Клевелянд	15.00
Інж. К. Клепачівський, Зіон	31.00
А. Качмар, Детройт	20.00
М. Кознарська, Рочестер	20.00
Д-р М. Кушніренко, Ґлен-Спей	13.00
Інж. В. Катречко, Орандж	18.50
В. Крупа, Юніонвілл	10.00
З. Комоницький, Бівер-Фолс	10.00
С. Кікта, Бруклин, О.	13.00
М. Курчак, Іст Медов, Н. Й.	20.00
Інж. О. Клюфас, Гантер	15.00
Т. Когут, Ст.-Клер-Шорес	20.00
Л. Кушнір, Філядельфія	18.00
Р. Кузик, Трентон	20.00
П. Кіт, Торонто, Канада	20.00
П. Кульчицька, Детройт	20.00
І. Е. Коцур, Ляпід. М.	20.00
Д-р М. Лоза, Чіктоваґа, Н. Й.	10.00
Г. Лех, Філя.	13.00
о. Й. Лукашевич, Ютіка	12.00
В. Лапічак, Вґітон, Ілл.	13.00
М. Ляска, Варрен, Міш.	13.00
Інж. І. Лазаренко, Міранда, Венесу.	10.00
П-во В. Лоян, Честер	16.00
П-во Лисенки, Піттфілд	39.00
С. Лозовський, Лейквуд	12.00
П. Лощишин, Рочестер	22.00
П. М. Максименко, Баррінґтон Мілл	25.00
В. Макух, Буфало	25.00
о. Й. Шари, У.К.Ц., Чікаго	12.00
„Наш Голос", Місячник АУА, Трентон	10.00
Федер. Кред. „Самопоміч", Ньюарк	50.00
Фед. Кред. „Самопоміч", Нью-Йорк	100.00
Войс Ов Сальвешен, Інк., Монтебелло	21.00
У.К.Ц. св. Петра, Когос, Н. Й.	20.00
Інж. В. Флюнт, Бостон	13.00
Л. Федорук, Філядельфія	20.00
Х. Ференцевич, Джерзі-Ситі	15.00
О. Ґац, Ґлендейл, Кал.	10.00
В. П. Ґерґель, Клевелянд	10.00

Продовження в дальших числах. Цей список буде долучений до СЛОВНИКА.

ВИСТАВКА КЕРАМІЧНОЇ СКУЛЬПТУРИ І ГРАФІКИ

СЛАВИ ҐЕРУЛЯК

від 8-30-го вересня 1979 року

Відкриття в суботу, 8-го вересня 1979 р. від 2-ої до 5-ої по пол. в Mountain Top Gallery — Green County Council on the Arts, Main Street (Rt. 23), Windham, N.Y.

Ґалерія відкрита: вівторок-субота 10-5-та по пол., в п'ятницю до год. 8-ої веч.

УКРАЇНСЬКА АМЕРИКАНСЬКА ЖІНОЧА ДОПОМОГОВА ОРГАНІЗАЦІЯ — ГОЛОВНА УПРАВА
(колишній Самостійний Золотий Хрест ім. Ольги Басараб)
„ДІТИ — ДІТЯМ"

Українська Жіноча Допомогова Організація

повідомляє Ню Йорк і околиці, що для дітей Рідних Шкіл, 1, 2, 3 кл., Шкіл Українознавства, дитячих садочків буде влаштований, в рямцях „МІЖНАРОДНОГО РОКУ ДИТИНИ"

ВЕЧІР ДИТЯЧИХ ВИСТУПІВ

(з декламацією, участю в скетчі, музиці, співі, тощо),

де обране жюрі нагородить кращих виконавців 25-50-75-доляровими нагородами.

Після виступів — ДИТЯЧА ЗАБАВА І ЧАСТУВАННЯ ДІТЕЙ СОЛОДКИМ.

ЗА УПРАВУ:

Алла Давиденко (секретар) — Ольга Томашівська (голова)

Керівників просимо зголошуватись на телефони: 789-7784 від 10 ранку до 12 дня або 885-0566 від 5 до 7 веч.

Д-Р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

На медичні Теми

Лікарський довідник.

Книжка у твердій темно-зеленій обгортці із золотими буквами роботи мистця МИХ. МИХАЛЕВИЧА. 336 сторінок. Ціна 7.00 дол.

SVOBODA
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 5% стейтового податку.

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що 5-го вересня 1979 року, відійшов у Вічність, на 71-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

ІВАН МАРТИНЮК

народжений в с. Ценів, пов. Бережани, Україна, автор книжки п. н. „Моє рідне село Ценів".

ПАНАХИДА в п'ятницю, 7-го вересня 1979 року, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 8-го вересня 1979 року, о год. 9:30 ранку з церкви св. Юра на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ОЛЕНА
син — ОСИП з дружиною АННОЮ
внуки — ІВАН, АНДРІЙ, МАРІЯ й ІРИНА
Ближча і дальша Родина в Україні

Український Музичний Інститут Америки, Інк.
Відділ Нюарку, Н. Дж.

МУЗИЧНЕ ДОШКІЛЛЯ

під проводом

МАРТИ ШЛЕМКЕВИЧ-САВИЦЬКОЇ

Початок навчання — вівторок, 11-го вересня 1979 року.
Лекції у вівторок і четвер, 10-12 год.
Заля при лютеранській церкві, 41 вул. і Проспект Аве., Ірвінґтон, Н. Дж.
(коло Народного Дому). (201) 276-3134.

Субота, 15-го вересня 1979 року, год. 8:30 веч.

У мистецькій програмі — **ТАНЦЮВАЛЬНА ГРУПА з АСТОРІЇ**

Хореограф — **Олена Оприско**

Субота, 15-го вересня 1979 року на СОЮЗІВЦІ

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Спеціяльна програма і вибір **„МІСС СОЮЗІВКИ" на 1980 РІК**

З А Б А В А
при звуках оркестри **СОЮЗІВКИ**
під кер. **Аліка Худолія**
і Дорка Сенчишина

Велика холоджена заля „Веселки".
Телефон Союзівки — (914) 626-5641

АРХІТЕКТ В ОБЛИЧЧІ СУСПІЛЬСТВА

(Закінчення зі стор. 2)

експерименталізму з дійсною оригінальністю мистців, які за собою мають міцний шлях мистецької творчости, а надавати цей вислів неустабілізованим чи початкуючим мистцям треба обережно.

Надзвичайно цікаво для архітекта порівнювати свої малюнки, зроджену ідею і запропоновану клієнтові перспективу будинку з побудованим, цебто вже закінченим проєктом. Тут бачимо, як уява-мрія проєктодавця перетворюється в дійсність у формі будівельній серед живої природи. Таким же порівнювальним способом проєктодавець набирає практики та знання як „маніпулювати" матеріялами та архітектурними формами на майбутнє. При цьому обов'язково треба констатувати, що маємо особливо велику сатисфакцію та моральне вдоволення в ідеальному випадку, коли викінчений проєкт завершується так, як цього собі бажав та як собі його „вимріяв" архітект.

На закінчення особисто хотілося б висловити побажання, щоб громадянство не вагалося й довіряло професійній освіті архітектів,а архітекти зі своєї сторони повинні солідно й совісно виконувати свої пляни, прикрашувати і вдосконалювати архітектурним плянуванням довкілля суспільства. Бо архітектурне мистецтво має глибоке коріння, з якого живилися естетичною насолодою цілими століттями людські покоління. Воно надало форми, пропорції, стиль та напрям образотворчому мистецтву та скульптурі, яких поєднувало в своїх об'ємах. У цій поєднаній всецілості, архітектурне мистецтво своєю спадщиною збагачує скарбницю-резервуар духовости та культури свого народу, допомагає пізнати минуле. У культурному суспільстві, воно повинно плекати свої чіткі традиції та послідовно прямувати до все кращої якості служіння людині й красі.

(Кінець)

Звичайні Загальні Збори Осередку СУМ-А в Джерзі Сити

У суботу, 17-го березня ц.р. відбулися Загальні Збори Осередку СУМ-А ім. Лесі Українки в Джерзі Сиrі. Збори відкрила подруга Нуся Вох, вона привітала представників місцевих організацій та установ в такому порядку: друг Корнель Василик — КУ СУМ Америки п-і Катря Коць — 71 Відділ СУА, Григорій Бура — 12-ий Відділ ООЧСУ, Галина Гаврилюк — 170-ий Відділ УНС, Дмитро Вох — Федеральна Кредитова Кооператива, друг Ілля Шевчук — станичний місцевої Станиці Пласту, та проф. Евстахій Ясіновський — почесний член Осередку СУМ. Усіх представників присутні привітали оплесками.

До Президії обрано друга Корнеля Василика на голову, друга Дмитра Воха — заступником голови, Оленку Галькович — писарем проф. Е. Ясіновського та Григорія Буру — почесними членами.

Корнель Василик подякувавши членам за довір'я, попросив Збори вибрати Номінаційну комісію до якої увійшли друг Антін Шубак, друг Зенко Гольковнч, друг Степан Кіра та подруга Ірина Шеремета. Протокол з попередніх Загальних Зборів відчитала за неприсутню Петрусю Шеремету подруга Нуся Вох.

За працю Осередку СУМ-А звітували: референт Дружинників — подруга Нуся Вох, булавна — подруга Ірка Шеремета, писар подруга Олена Галькович, скарбник — друг Василь Гева, голова Батьківського комітету — Василь Бойко, вкінці звітував уступаючий голова Осередку — друг Степан Кіра, який підкреслив, що Осередок брав активну участь в місцевих імпрезах, маніфестаціях, у Злеті, у Здвизі, таборуванні та інших культурно - освітніх ділянках. За Контрольну комісію звітував п. Степан Білик. Після обширних та ділових звітів та дискусій над ними, зі словом привіту виступили представники організацій: від місцевого 71-го Відділу СУА — п-і Катря Коць, Григорій Бура склав привіт від 12-го Відділу ООЧСУ, Дмитро Вох від Кредитової Кооперативи „Самопоміч", п-і Галина Гаврилюк від 170-го Відділу УНС, від місцевої Станиці Пласту склав привіт друг Станичний Ілля Шевчук, від Українського Народного Дому привітала присутніх — управитель Ірина Бура й вкінці привіт склав довголітній виховник та культурно-освітній референт проф. Е. Ясіновський. Опісля приступлено до обрання нової Управи Осередку СУМ на біжучий 1979 -80 рік.

На пропозицію Номінаційної комісії обрано нову Управу в такому складі: голова — подруга Ірина Шеремета, заступник голови та Булавна — подруга Нуся Вох, секретар — друг Зенко Галькович, фінансовий референт — друг Василь Гева, імпрезовий референт — подруга Олена Галькович, голова Дружинників — друг Степан Вох, вільні члени: друг Гругорій Бура та друг Григорій Білик. Батьківський Комітет: Голова — п. Василь Бойко, заступник голови — п-і Галина Гаврилюк, член — п. Степан Білик, Контрольна комісія: голова — друг Дмитро Вох, члени — друг Антін Шубак, та Микола Шеремета. Після вибору нової Управи Осередку СУМ, слово мав представник КУ СУМ Америки друг Корнель Василик. У своєму слові друг К. Василик заторкнув питання світової політичної ситуації, місце у мій української молоді та загальні перспективи українського народу. За так змістовну та цінну промову присутні нагородили його довготривалими оплесками, а заступник голови Президії друг Дмитро Вох, склав йому подяку в імені Президії та Загальних Зборів.

Після внесків та побажань друг Василик привітав новообрану Управу та попросив подругу Ірку Шеремету до слова. Нововибрана голова подруга Ірина Шеремета подякувала Президії за так ділове ведення Зборів, а членам за довір'я та закликала до співпраці в наступній каденції всіх членів та симпатиків СУМ-А.

Друг Василик подякував подрузі голові та Загальним Зборам за успішний перехід Зборів та попросив проф. Ясіновського сказати молитву „Отче Наш", котру він написав для Одередку СУМ-А. Після молитви Загальні Збори закінчено відспіванням „Не пора".

Опісля продовжувались ще дружні розмови за перекускою, що її приготовили пані: Параскевія Шеремета, Марія Куца та Стефанія Білик.

Д.В.

Пластові табори Клівленду

Український дисидент Віктор Боровський з пластунами

На пластовій оселі „Писаний Камінь" біля Клівленду, від 7-го до 28-го липня проходили чотири виховно-вишкільні табори: новачок, новаків, юначок та юнаків. У таборах брали участь понад 120 учасників разом з булавами.

Табор новачок мав назву „Перед нами сміється земля". На чолі булави: комендантка — ст. пл. Адя Телішевська; бунчужна — Христя Панчук; писар — ст. пл. Іра Фаріон.

Новаки таборували під проводом ст. пл. Аля Куріци. Табір називався „Мольфар". Бучужним був ст. пл. Левко Мурський а писарем ст. пл. Богдан Цибик.

Табір юначок вибрав назву „Відгук поганських часів". Командантка табору ст. пл. Люся Норка, бунчужна ст. пл. Рома Касараба і писар ст. пл. Мира Гнатківська.

Юнацький табір мав назву „Бумеранг". Комендантом був ст. пл. Орест Дейчаківський, бунчужним ст. пл. Юрій Дейчаківський, писарем ст. пл. Андрій Демянчук. Під час останнього тижня перебував на оселі молодий український дисидент Віктор Боровський. Він переводив час з кожним табором і брав участь у вогниках, прогулянках і теренових грах. Часто оповідав таборовикам про життя в Україні і про правозахисний рух. Одного дня, при допомозі пань з кухні Віктор наварив для цілого табору смачний Полтавський борщ. Про табори на „Писаному Камені" Віктор приготовив репортаж для „Радіо Свобода", у якому він теж зазначив про різниці між цим табором, а таборами комсомольськими в Україні.

Н.Н.

ЗАКІНЧИВСЯ III-ІЙ КОНҐРЕС...

(Закінчення зі стор. 1)

очолили: пастор Іван Ковальчук, голова, Олесь Гарбузюк, генеральний секретар, і Павло Пасічник, скарбник. Наступний ІУ-ий світовий конгрес баптистської молоді відбудеться в 1982 році в Параґваї, Південна Америка.

В останніх днях III-го конгресу молоді відбувалася 34-та Конвенція Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА під проводом голови Об'єднання пастора Володимира Домашовця. Конвенція прийняла спеціяльні резолюції, в яких засудила дискримінацію проти християн в СССР взагалі, а в Україні зокрема. 34-та конвенція і III-ій конгрес молоді домагаються припинення дискримінації проти віруючих у Бога в школах, на праці та дозволу на еміграцію для всіх віруючих, які бажають виїхати з СССР.

Конгрес і конвенція вислали привітання всім українським установам у вільному світі, а зокрема палкі привітання Світовому Конгресові Вільних Українців і його президентові Миколі Палв'юкові, Українському Народному Союзові та його головному предсідникові, д-рові Іванові Флисові, Українському Братському Союзові та його голові п. Іванові Олексину, Українському Конґресовому Комітетові Америки і його президентові проф. д-рові Л. Добрянському, та іншим установам.

III-ій конгрес молоді та 34-та конвенція Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА закінчилися в неділю, 26-го серпня, величним Богослуженням під проводом пастора Олекси Гарбузюка, на якому проповідями Слова Божого служили пастори д-р Іван Беркута та Володимир Домашовець. У своїх надхнених і глибоких проповідях вони вичерпно трактували гасло конвенції: „Христос — відповідь на всі проблеми життя!"

Конгрес Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Об'єднання молоді виніс цілий ряд рекомендацій і резолюцій та зайняв становище до справ дискримінації віруючих в СССР, висловився за вільну еміграцію та застановлявся над обновою релігійного життя й вивчення Слова Божого.

Приявність совєтського війська...

(Закінчення зі стор. 1)

В середу, 5-го вересня ц. р., державний секретар ЗСА Сайрус Венс, виступаючи на пресовій конференції заявив, що присутність совєтських військових частин у числі від 2—3,000 вояків на Кубі ставить дуже поважну загрозу для дальших американсько-совєтських відносин. Крім того він відмітив, що у цьому ж зв'язку дуже загрожений є договір про обмеження стратегічної нуклеарної зброї (САЛТ II) підписаний у Відні 18-го червня ц. р. президентом Джіммі Картером і генеральним секретарем ЦК КПСС та головою Президії Верховної Ради СССР Леонідом І. Брежнєвим і який тепер в комісіях розглядається в американському Сенаті.

Крім Сайруса Венса також інші офіційні особи в Біллому Домі і впливові сенатори, як, наприклад, Франк Чирч, Джейкоб Джевітс та інші, поставили вимогу про негайне відкликання совєтських військових частин з Куби і порекомендували припинити дебати над ратифікащією договору САЛТ II поки вимоги американського уряду не будуть здійснені. Сенатор Джевітс недвозначно відмітив, що від позитивного полагодження цієї справи залежить чи договір взагалі буде ратифікований американським Сенатом.

Сайрус Венс, розмовляючи з журналістами підкреслив, що совєтська бриґада правдоподібно перебуває на Кубі вже від 1970 р. у зменшеному виді, але тепер вона одержала поповнення і новочасну зброю, як це твердять американські розвідчі чинники. Венс сконтактувався з Анатолієм Добриніним, совєтським амбасадором до Вашінгтону і настоював, щоб він негайно прибув до Вашінгтону на розмови, заки ще справа цілком не скомплікувалась. Добринін, як відомо, перебуває на довшій відпустці в СССР.

Дипломовий речиталь Соні Шереґ

Дня 24-го червня ц.р. у залі Українського Інституту Америки відбувся публічний дипломовий речиталь Соні Шереґ, учениці Українського Музичного Інституту Америки. Її учителька — Калина Чічка-Андрієнко, дуже добра піяністка, яка зуміла своїй учениці передати піяністичну свободу, музичне знання й ентузіязм для вартісної музики.

Коли взяти до уваги, що Соня Шереґ в університеті студіювала музику як побічний предмет, — тим більше подивляємо її поважну, солідну підготову до її публічного виступу.

Перша частина програми складалася з прелюдії і фуги ф-моль Баха, сонати Бетговена, оп. 14. ч. 1 і „Польонезу" Мек Давела. Соня Шереґ заграла ці твори з темпераментом із належною дисципліною в технічному й музичному напрямах. Всі ці твори були виконані зі зрозумінням стилів із правильною педалізацією що є заслугою учительки, яка навчила свою ученицю саму сибе слухати і бути своїм об'єктивним критиком. Уживання педалу в учня зраджує якість педагога.

Добра музична пам'ять, вільне від напруги орудуванням пальцями, чистота акордів і октав — все те доповнює позитивний образ музично обдарованої Соні Шереґ.

Друга частина дипломового речиталю була присвячена українським композиторам. Ноктюрин Калачевського, написаний дещо під впливом Шопена, був заграний м'яко й співучо. В Елеґії Лисенка Соня Ш. зуміла розбудувати динамічне степенування й видвигнути зрезигновану сумовитість цієї п'єси. Контрастом була „Веснянка" Дремлюги, виконана легко й весело. Лірично-героїчна „Поема" Жука найшла в Соні Ш. ентузіястичного виконавця з фантазією. Жартівливо й темпераментно заграла Скерцо Сільванського, закінчивши цей речиталь-концерт, який на домагання публіки, продовжився додатками Шопена й Бартока.

Гарна, здисциплінована гра Соні Шереґ, її природний вигляд і також поведінка зробили на нас всіх позитивне враження української талановитої дівчини.

Тепле й сердечне прийняття Батьківського кружка доповнило гарний настрій.

Дарія Гординська-Каранович

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 8 — 78

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
213	Дженутес М.	1.50	270	Островський С.	1.50
213	Гіс М.	3.00	270	Ведмідь Г.	3.45
213	Гіс І.	3.00	270	Ленчук А. Б.	5.00
213	Руссо І. А.	7.80	270	Струк М. С.	3.30
219	Бурило І.	1.50	275	Грецин О.	1.50
219	Шмулак В.	3.00	275	Якимчук М.	1.50
219	Шмулак А. С.	3.00	346	Камінський М.	3.00
219	Задойко С.	3.00	346	Камінський М.	3.00
230	Мартинишин М.	3.00	346	Камінський М.	3.00
230	Рибалт М.	1.50	350	Кіш О.	11.00
230	Рибалт А.	1.50	350	Чмир П. М.	4.20
230	Бреніо А.	3.00	350	Самодел М.	3.60
230	Лішак П.	3.75	352	Кошетур М.	5.35
230	Бреніо М.	5.60	352	Ґордун М.	4.75
230	Прокопик В. Н.	3.00	352	Ґордун А.	1.50
238	Флунт В.	4.20	352	Батринчук В.	2.80
239	Наконей В. Н.	11.00	353	Котис Б.	3.00
239	Ґаллан В.	27.12	353	Стойко В.	8.70
239	Ґаллан Г.	5.45	353	Савка П.	2.85
239	Ґаллан В.	20.52	353	Кузув Г. Л.	3.70
239	Ґаллан В. А.	6.00	360	Нечипорук М.	1.50
245	Ван Селдер І. С.	1.50	362	Петрик, Ф.	2.85
245	Тарасюк М.	1.50	370	Данило А.	3.00
245	Мартиненко М.	1.50	370	Данило Л.	3.00
245	Мартиненко О.	1.50	372	Пастернак О.	1.50
251	Дедула А.	3.00	372	Малиновський В.	4.75
253	Фіцик В.	3.75	372	Ярема І.	1.50
253	Лорет М.	6.30	372	Літовинський Ф.	5.80
253	Мисичин Г.	6.00	372	Головка А. М.	3.30
253	Гаврильців П.	5.60	373	Стефанишин П.	3.00
253	Михалишин С.	2.75	375	Данківський І.	1.50
253	Мисишин М.	5.30	375	Данківський І.	3.30
253	Лесишин П.	2.60	375	Лободич І.	5.70
259	Риян М.	1.50	375	Лопатинський А.	2.55
259	Кобилецький В.	3.00	378	Ющок П.	6.60
259	Рендек С.	3.00	378	Панчесін К.	5.80
260	Мацюк М.	1.50	378	Панчесін В.	2.50
260	Д-р Тимків С.	3.00	378	Панчесін В. І.	4.00
260	Тимків Т.	3.00	379	Заблоцький І.	3.00
267	Хомик Т.	18.72	379	Заблоцький І.	3.00
267	Петнух П.	7.20	397	Дидинський К.	3.00
267	Ла Каламіто А.	7.20	397	Вакуловська Г.	4.20
267	Ла Каламіто Л.	7.20	397	Цисик М.	6.00
270	Мазур А.	11.00	397	Бартків О.	5.00
			414	Яблонський Н.	1.50

Сума проголошених чеків $ 393.61
Раніше проголошених $53,393.76
Разом $53,787.37

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 9 — 78

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
20	Куропас Р.	5.80	293	Кендус Д.	3.60
20	Мельник К.	5.40	293	Крук І. Н.	3.40
20	Мельник В.	5.40	293	Нельсон Л.	3.20
292	Федик С.	1.50	327	Костишин В.	3.00
292	Федик П.	3.00	327	Курчак М.	3.00
292	Сотник П.	1.50	327	Булич Ф.	3.00
292	Лащук М.	3.00	327	Булич К.	3.00
292	Джул І.	3.00	327	Бабій Е.	6.00
292	Романчук Н.	1.50	327	Кулкевич К.	1.50
292	Федак Е.	1.50	327	Саґатій С.	1.50
202	Будзяк Ф.	4.85	327	Надурак М.	45.69
292	Федак Т.	1.50	327	Ґенін І.	6.60
292	Шиманська М.	1.50	327	Шараневич Е.	5.70
292	Федак С.	1.50	327	Шпачинський В.	5.60
292	Федак П.	1.50	327	Козловський Т.	5.30
292	Калинич М.	8.10	327	Криницький Б. З.	5.30
292	Карбовничак В.	7.50	327	Марусевич Д.	5.20
292	Сотник П.	2.90	327	Саґатій С.	7.20
292	Строкон А.	10.00	399	Яросевич М.	3.00
292	Рудницький І.	5.00	399	Кочерга І.	4.70
293	Чучман М.	1.50	399	Кочерга Н.	4.70
293	Савущак Г.	4.90	399	Хамів М.	9.30
293	Федишин О.	1.50	399	Чорній І.	1.50
293	Павлюк М.	3.90	399	Сенюта І.	6.60
293	Сомкайло Р.	3.30	399	Борій С.	5.60
293	Ріцкет М.	3.15	399	Борій С.	10.00
293	Савойка В. О.	3.15	399	Ковальчук І.	1.50
293	Назаренко Н.	3.15	399	Фридер І.	5.10
293	о. Макух Б.	6.00	399	Кузик М. Г.	5.10
293	Осідач М.	2.85	399	Кузик З. Л.	5.10
293	Федишин І. П.	5.50	399	Кузик Р. М.	4.50
293	Кендус Н. А.	5.40	399	Борій С. М.	19.00
293	Кендус В.	5.40	399	Овчарук К.	3.70
293	Гулей І. В.	1.50	399	Овчарук С.	3.70
293	Демидчак І.	1.50	399	Караван Т. С.	6.80
293	Чепина Ф.	3.45	399	Дмитерко О. М.	3.40
293	Форд Т. І.	2.00	399	Караван Г. А.	6.40
293	Гулей М.	2.00			

Сума проголошених чеків $ 363.59
Раніше проголошених $53,787.37
Разом $54,150.96

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 10 — 78

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
337	Семенків А.	11.00	450	Волчук І. М.	6.00
422	Гордієнко Г.	1.50	450	Кекіш У. М.	4.20
422	Гордієнко Г.	1.50	450	Кекіш Р. Д.	4.20
435	Гаврилко І. І.	1.50	455	Квочко Е.	3.00
435	Мельничук А. А.	3.00	455	Витвицький Д.	1.50
435	Питльований М.	1.50	455	Ломницький В.	4.50
435	Починок Н.	1.50	467	Лялька Т.	2.75
435	Терплий С.	4.20	467	Лялька Т.	1.50
450	Волошин І.	1.50	472	Боднарук І.	4.05
450	Волошин Г.	3.90	472	Ґула П.	4.85
450	Волошим М.	3.90	472	Ґула А.	4.85
450	Волчук Р.	28.00	485	Комар З. М.	2.55
450	Волчук М.	5.10	486	Зубрицький Т.	1.50
450	Рак Р.	5.10	487	Гук М.	3.00
			488	Мельникович М.	26.04

Сума проголошених чеків $ 147.69
Раніше проголошених $54,150.96
Разом $54,298.65

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 9-го ВЕРЕСНЯ 1979 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Спеціяльні збори Т-ва Запор. Січ 367 Відд., о год. 1:30 по пол. в кафетерії св. Йосафата. Проситься чл. прибути і вирішити важну справу. — П. Дзюба, гол., М. Липак, кас., В. Попович, секр.